

ΠΑΡΑΘΕΝΕΣ ΠΕΡΙΠΤΕΥΕΙΣ

Η "ΔΥΚΑΙΝΑ ΤΟΥ ΟΧΑΙΟ"

Μία απροσδόκητη αποκάλυψη. Η τραγική ιστορία του Τσαόρι Χιούγκς. Τα σκοτεινά εγκλήματα μιας Αμερικανίδας. Πώς πέθαναν τα δυο παιδιά της. Το άρρενικό και η ασφάλειος ζωής. Φως στο μυστήριο της σκοτεινής αυτής υπερέσεως! Η σύλληψη και η φυλάκισις της Δηλητηριαστρις. Πειδ θα εινε το τέλος της "μίσεως" Γουέμπ.

ΥΤΕΣ τις ημέρες η αμερικανικός ημερηίδες εινε γεμάτες με τις περιγραμμές μίας σειράς σκοτεινών και συνταρακτικών εγκλημάτων, τα οποία έχουν ως αματηρή ηρωίδα μία παράξενη γυναίκα, την ασίγνωστη σήμερα «Δύκαινα του Οχάιο».

Η εγκληματική αυτή γυναίκα φαίνεται πως θα εξακολουθούσε να περιβάλεται από ένα αδιάπρασμο μυστήριο, αν κατά τη διάρκεια μιας ανακρίσεως για μία άλλη υπόθεση δεν ερχόντουσαν έξωφρα στο φως, ένας σφοδρός άρροπος και καταληκτικές αποκαλύψεις.

Μία μέρα, ο μίστερ Λάιονς, ο καλύτερος ανακριτής του Κόσσοτον της Πολιτείας του Οχάιο, έζησε διάφορες μέρες για μία κοινή κι ασύμμενη υπόθεση: Οι αδελφοί Ρίβερς κατηγορούντο από τους γείτονές τους «έτι ύπερσεως». Οι άνθρωποι αυτοί δεν είχαν καί τήση καλή φήμη στο Κόσσοτον και φαίνεται πως ήταν αλήθεια ότι είχαν καταλέγει τον κόσμο, μα κανείς από τους μάρτυρες της κατηγορίας δεν τολμούσε να προβή σέ αποκαλύψεις, όταν ήθελαν μισροτά στον άνακριτή Λάιονς. Τελευταίος απ' όλους αυτούς τους δειλούς και τρομοκρατημένους μάρτυρες ήταν ένας καπικός Τσαόρι Χιούγκς, ένας νέος με ξανθά μαλλιά κι άθρια παιδικά μάτια, που περιπατούσε με δεκανίκια. Ο άνακριτής, λοιπόν, μισροτά σ' αυτόν τόν άνακριτο, που ήταν τόσο συμπαθητικός, έξευσε για μία στιγμή την υπόθεση των αδελφών Ρίβερς και τόν ρώτησε μ' ένδιαφέρον:

—Γιατί περιπατάτε με δεκανίκια; Μήπως έχετε πέσει θύμα κανενός αδρονησιακού δυστηγμάτος;

—Όχι, μίστερ Λάιονς, δεν έπεσα θύμα δυστηγμάτος... Άπλοστα, η θεία μου άπειρησθή με με δηλητηρίαση με άρρενικό!... τού έξιγησε ο Τσαόρι Χιούγκς.

Ο άνακριτής τινάχτηκε σαστισμένος από τη θέσι του.

—Τι έπατε; ρώτησε τόν μάρτυρα κατάληκτικώς.

—Έλεα δι η θεία μου θέλησε να με δηλητηριάσει, έκανε ο Τσαόρι Χιούγκς. Κι' εινε θάψμα πως γλίτωσα από τα νύχια τού θανάτου...

Κι' έτσι, μ' αυτή την απροσδόκητη αποκάλυψη, άρχισε να φωτίζεται σιγά - σιγά τού σκοτεινού μυστηρίου μιας άλλης ύπερσεως. Η θεία του Τσαόρι Χιούγκς ήταν άδειχη τόν μισροηιδών Ρίβερς. Παράδοξως όμως όσο οι γείτονές τους μισούσαν αυτούς τούς δυο ύπερσοτες άδελφούς, τόσο λατρύεσαν την άδελφή τους, την «μίσεως» Γουέμπ, μία τραγική γυναίκα, που είχε χτυπηθή σκληρά από τη μοίρα. Μέσα σέ λίγες εβδομάδες η «μίσεως» Γουέμπ είχε χάσει τού γικό της Έμπερτ και την άμοιρη κόρη της Τζόαν!...

—Ο Έμπερτ, σέ ηλικία είκοσι χρόνων, είχε άρραδωνιστή με μία χιουτουμένη νέα τού Κόσσοτον. Ήταν ένα άπλο και τρυφερό είδύλλο, που θα κατέλιγε σέ γάμο. Μα η «μίσεως» Γουέμπ, στην άρχή, δεν ήθελε αυτή την ένωση.

—Ο Έμπερτ εινε μικρός άκούμ... Έλεγε κάθε τόσο.

—Έπειτα όμως ύπερσώρησε, μισροτά στην τρελή άγάπη των δυο νέων.

Στάλησαν λοιπόν η προσκόλησις για τού γάμο, όταν έξωφρα, την παρουνή της στήρως, ο Έμπερτ σαρώντικη καταγή σπαράζοντας από σκληρούς κι άβάσταχτους πόνους. Ο γιατρος, παρ'ότις τις προσπάθειές του, δεν μπόρεσε να καταλήθ από τί είχε άρρωστίνη. Κι' έ- τος, ύστερ' από ένα πολύωρο ψυχοφάγημα, ο Έμπερτ πέθανε με τόν πιο μυστηριώδη και τόν πιο άνεξήγητο τρόπο. Τί τραγωδία αυτός ο θάνατος! Όλοι οι κάτοικοι τού Κόσσοτον, με δάκρυα στα μάτια, ακολουθούσαν τού φέρετρό του ως τού νεκροταφείο. Έκει, μισροτά στο νεοκαμμένο τάφο, η «μίσεως» Γουέμπ έπαθε μία τρομερή νευρική κρίσι και λιποθύμησε πάνω στο φέρετρο τού παιδού της...

Μα για κακή της τύχη, ύστερ' από λίγες εβδομάδες, πέθανε κι' η κόρη της Τζόαν από την ίδια παράξενη άρρώστια. Η Τζόαν είχε κάνει έγγεσησι σκολομοειδίτιδος, ή άποια είχε πετύχει. Η Τζόαν, λοιπόν, ύστερ' από δυο μέρες, μεταφέρθηκε σέ σπιτι της τελείως καλά, όταν έξωφρα «εξανικώλησε» και πέθανε κι' αυτή, σπαράζοντας από φοιχτούς πόνους. Ο χειροφύγος τού είχε χάσει μισροτά σ' αυτόν τόν άπροσδόκητο θάνατο,

και δίχως να κάνει καμιά ιστορία, ύπεργραφε ένα ποσοποιητικό σέ όποιο έλεγε ότι η Τζόαν Γουέμπ είχε πέθανει εξέ αίτίας μιας έγγεσησι. Άκόμα μία φορά λοιπόν οι κάτοικοι τού Κόσσοτον έδειξαν τη συμπάθειά τους στην τραγική «μίσεως» Γουέμπ, σηγνίζοντας στην κηδεία της κόρης της. Έπειτα, σιγά - σιγά, οι δυο θάνατοι ξεχώστησαν κι' η «μίσεως» Γουέμπ άποσύθηκε από τη ζωή, βυθισμένη όπως ήταν σέ πένθος της...

Κι' όστόσο ο Χιούγκς, με μία άπίστευτη ψυχραμία, δεν δίτασε να κατηγορήσει μισροτά στον άνακριτή τη θεία του ως δηλητηρίαστρια!

—Ο μίστερ Λάιονς δεν θέλησε να ποτέψη σ' αυτή την κατηγορία.

—Μα για σύλλογησθήτε καλά τί λέτε... εινε τόν μάρτυρα. Καταλαβαίνετε πόσο μεγάλη εινε η εύθύνη σας; Αυτό τού άστείο μπορεί να σας στοιχίσει πάρα πολύ άκριβά...

—Μίστερ Λάιονς, τού άπάντησε σοβαρά ο Τσαόρι Χιούγκς. Δεν άσπασίθημ διάλου...

—Έ, τότε, έμπερς! Δηγηθήτε μου πως συνέβησαν αυτά τα περιέργια γεγονότα... Μα σάς προειδοποιώ: Άν μου πείτε ψέμματα, θα σας στείλω στή φυλάκη!...

—Σύμφωνοι! Έκανε ο Χιούγκς. Άκούστε, λοιπόν: Όταν η θεία μου έχεσε και τα δυο της παιδιά, δεν μπορούσε να ύπομνη τη μοναξιά τού σπιτιού και της ζωής της και με κάλεσε κοντά της. Έμια όρραση. Ζούσα κοντά σέ μια φτωχή συγγενή μου και φυσικά δέχτηκα με μεγάλη χαρά την προσκόληση της θείας μου. Στην άρχή τούρα δεν έπαια τίποτε τού παρ'ότιο στην ήσυχ ζωή της. Ύστερα όμως από λίγο καρδ ή «μίσεως» Γουέμπ άρχισε να με συμβουλεύη να ασφαλίσω τη ζωή μου. Έγώ δέχτηκα τού τέλος, μα δεν είχα λεγά τα πλήρσοτα την πρώτη δόσι και γι' αυτό την πλήρσοσε έδειξη.

—Η «μίσεως» Γουέμπ;

—Μάλιστα, η θεία μου. Έπειτα, όταν πέρασε κάλι λίγος καιρός, με έστειλε ν' αγοράσώ άρρενικό από ένα γνωστό της φαρμακοπό, γατί ο ποντικός, όπως έλεγε, είχαν άρρασει τού κελάρι της. Έπίσης μου παρήγγειλε να πάρω από τού φαρμακείο και μερικές καρφουές από Ξελατινα. Έγώ έκανα δι τι μου είπε, δίχως να την ύποψάσωμα... Άξωφρα όμως, έδω και δυο μήνες, μ' έπασαν τρομεροί πόνοι, από τούς οποίους λίγο έλειψε να πέθανω... Μα μ' έσωσε εύτυχώς ένας γιατρος, μ' ένα έμπερς...

—Τι τού είπε η «μίσεως» Γουέμπ; ρώτησε ο άνακριτής.

—Ότι είχα δηλητηριαστή με άλκοολ κακή ποιότητος... τού άπάντησε χιουμωλόντας ο Τσαόρι Χιούγκς. Κι' έγώ, εινε η αλήθεια, δι δεν διαμαρτυρήθηκα. Μα ύστερα ήθε σέ τού μου τού άρρενικό. Και τότε θεώρησα καλά να παρατήσω μονάχη τη θεία μου. Ατή λοιπόν η άπίστευτη δηλητηρίασις μου πέρασε τού νευρικού σίστημια και μου πρφέσε τα πόδια... Γι' αυτό περιπατώ με δεκανίκια...

—Περίεργα! Ποιά περίεργα εινε όλα αυτά!... Έκανε ο άνακριτής Λάιονς. Μα γιατί δεν καταγγέλατε στην άστυνομία την «μίσεως» Γουέμπ;

—Γιατί φοβόμουν τούς θείους μου...

—Τους αδελφούς Ρίβερς;

—Μάλιστα, μίστερ Λάιονς. Μού είχαν λη πως θα με σκότωναν αν τινάχε να φυλαρήσω καμιά φορά. Και τούρα πρέπει να με προστινέψετε... Να με γλιτώσετε από την έδωσθήσι τους...

—Μείνετε ήσυχος! τού άπάντησε ο άνακριτής. Δεν θα πάθετε τίποτα. Και τούρα, έμπερς! Φως σ' αυτή τη σκοτεινή υπόθεσι!...

—Μάλιστα, μίστερ Λάιονς. Μου είχαν λη πως θα με σκότωναν αν τινάχε να φυλαρήσω καμιά φορά. Και τούρα πρέπει να με προστινέψετε... Να με γλιτώσετε από την έδωσθήσι τους...

—Μείνετε ήσυχος! τού άπάντησε ο άνακριτής. Δεν θα πάθετε τίποτα. Και τούρα, έμπερς! Φως σ' αυτή τη σκοτεινή υπόθεσι!...

Οι μισροηιδεις άγνωστοι έξωφρα τόν Έμπερτ...

Τού ίδιο βράδυ πέντε σαις γλίωστησαν άδρόνθα μέσα σέ νεκροταφείο τού Κόσσοτον. Σέ λίγο, με τς σκαπάνες και τά φτυδιά, που είχαν μαζί τους αυτοί οι μισροηιδεις άγνωστοι, ξεθάσαν τόν Έμπερτ και την Τζόαν, τα τραγικά παιδιά της «μίσεως» Γουέμπ... Ο λατροδικαστής ήθελε τά σπάζατα τους... Έπρεπε να έξακριβισθούν τα πραγματικά αίτια τού θανάτου τους.

Τά σπάζατα λοιπόν τού Έμπερτ και της Τζόαν στάλησαν για άνάλυσι σέ χημείο τού Κάλουμπονς κι' ύστερ' από λίγες μέρες ο άνακριτής Λάιονς έλαβε

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ο "ΜΟΙΡΑΙΟΣ,, ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΣΑΙΝ - ΝΤΕΝΙ

(Η γυναικεία κα τασκοπεία την εποχή της πρώτης Αυτοκρατορίας στη Γαλλία)

Ο 1809, ο περίφημος Φουσε, ο ύπουργός της αστυνομίας του Ναπολέοντος, έλαθε από τη Λειψία μιά συνταρακτική έκθεσι: ο σατανικός Σαίν-Ρεζάν, ένας από τους καλύτερους κατασκόπους του στο έζωτερο, του Έγραφε ότι ένας μυστηριώδης Όλλανδός έτοιμαζόταν να τυπώση έναν τρομαχτικό λιβελλο κατά τού Ναπολέοντος.

Ο Φουσε, ή «γρήα άλεπου» της πρώτης αυτοκρατορίας, διάβασε και ξαναδιάβασε με προσογή τις άποκαλυπτικές δηλώσεις του Σαίν-Ρεζάν. Κι έπειτα, έτρεβε άμέσως να δείξη αυτό τού Έγγραφο στον αυτοκράτορα. Ο Ναπολέων έγινε έξω φρενών και με τή συνθησιμένη του αυταρχικότητα κατέστησε ύπεύθυνο τού Φουσε, στην περίπτωση κατά την όποια θά τυπωνόταν αυτός ο λιβελλος.

Ο Φουσε κατάλαθε άμέσως ότι κινδύνευε ή θέσις του. Έξαπέλυσε λοιπόν τά καλύτερα «λαγωνικά» του, τά όποια δίχως πολλές διατυπώσεις έπιασαν κρυφά τόν Όλλανδό, έβασαν όλο τού σπύι του γιά να θρούν τού χειρόγραφο και τέλος γύρισαν στό Παρίσι, δίχως τόν τρομαχτικό λιβελλο, μά φέρνοντας στόν άρχηγό τους τόν Όλλανδό.

Ο Φουσε προσπάθησε τότε να τόν κάνη να μιλήση, μά ο συντάκτης τού λιβελλου άρνιόταν τά πάντα κι έκανε πώς είχε πέσει τάχα από τά σύννεφα. Ούτε λεφτά, ούτε φοβέρες, ούτε βασανιστήρια τού έβασαν τή γλώσσα. Ο Φουσε πήγαινε να τρελλαθή και θά υπέβαλε τήν παραίτησι, τόν στόν Ναπολέοντα, άν δέν λάμβανε καινούργιες πληροφορίες από τόν Σαίν-Ρεζάν. Ο κατασκόπος του τού Έγραφε ότι, λίγες μέρες πριν από τή σύλληψή του, ο Όλλανδός είχε εκμυστηρευθί σ' ένα φίλο του, ό τι είχε εμπιστευθί τού χειρόγραφο τού λιβελλου σ' έναν κάποιον Σούλτσερ, ο όποιος εινε καταφύγει στην Πράγα. Ο Σαίν-Ρεζάν τόν πληροφορούσε άκόμη ότι αυτός ο Σούλτσερ ήταν χήρος, σαράντα περίπου χρόνων, μ' ένα κοριτσάκι τεσσάρων χρόνων κι ότι ήταν τρουερός γλειτζής και συνεισπώς τρελλανόταν γιά τις όμορφες γυναίκες.

Ο άρχηγός της μυστικής αστυνομίας, δίχως να χάζη κακό, κατάστρωσε άμέσως τού σχέδιό του. Η σωτηρία του ήταν στά χέρια της δεσποινίδος Σαίν-Ντενί.

Αυτή ή περιφημη δεσποινίς Σαίν-Ντενί ήταν μιά από τις «τιό έξυπνες και τις πιο διαβολικές κατασκόπους του». Ήταν από καλή οικογένεια και είχε κληρονομήσει από τους γονείς της μιά μικρή περιουσία και, φυσικά, θά μπορούσε να ζήση δίχως ιάχη τήν άνάγκη κανενός, άν δέν ήταν έξω παράξενο και ιδιότροπο πλάσμα που άγαπούσε μ' ένα τρελλό πάθος τήν πολυτέλεια και τά τυχερά παιχνίδια. Είχε γίνε λοιπόν φίλη πολλών Γάλλων και ξένων άριστοκρατών, τους όποιους παράτρε, ύστερ' από λίγο καιρό, άφου πρώτα τους «ετίναξε» και τέλος είχε καταλήξει να γίνη κατασκόπος τού Φουσε, ο όποιος διέθετε γι' αυτήν κολοσιάζα ποσά, γιά τή «μοιραία» αυτή γυναικα.

Η άσφαλιστική Έγγραφο, που διεφύλιε πειά με τόν πού άναμφισβήτητο τρόπο τού μυσθίου τών δυό θανάτων. Η άνάλυσι απέδειξε ότι ο Έμπερτ και ή Τζόν είχαν δηλητηρησθί με άρσενικό ...

Η άστονμία τότε άρχισε τις έρενές της και δέν άργησε να μάθη ότι δυό άσφαλιστικές έτα ρετες είχαν πληρώσει κολοσιάζα ποσά στην έμισογή Γουέμ για τού θάνατο τών παιδιών της. Ο Έμπερτ ήταν άσφαλισμένος γιά 200.000 δολάρια και ή Τζόν γιά 350.000 !

Η ένοχή λοιπόν της έμισογής Γουέμ ήταν καταφανής. Είχε άσφαλίσει πρώτα τά παιδιά της και κατόπιν τά δηλητηρίασε γιά να εισπράξη τις άσφαλίσεις. Τό ίδιο έπραξε επιχειροει να κάνη και με τόν άνιγνό της Τσάφλι Χιούγκς, μά είχε άποτύχει, κι' αυτή ή άποτυχία έγινε άφορη μ' άπακαυτηρόν τά αρρώδια έγκλημάτ'α της.

Η έμισογή Γουέμ, λοιπόν, ή ελικαίνα τού Όζάις, όπως άνωμάσθηκε άμέσως από τόν κόσμο, βρισκται σήμερα στη φυλακή και θεωρείται πειά ός βέβαιο ότι δέν θά γίνωσθη τήν ήλεκτική καρδέλα.

Όσο γιά τους συνεχόσους της, τους άδελφούς της Ρίβεος, οι έπαπτοι αυτοί άνθρωποι θά περάσουν στά κάτεργα τήν ύπόλοιη ζωή τους.

ΠΙΕΡ Α. ΚΟΥΣΤΡ

ναίκα έφερνε πάντα σέ πέρας τις πιο δύσκολες και τις πιο έπικινδυνες άποστολές.

Ο Φουσε τήν κάλεσε στό γραφείο του, της έδωσε ένα κανονικό διαβατήριό, της ειπε ότι από εκείνη τή στιγμή ήταν ή νεαρά χήρα Μπαγκίττα Άδελαΐδα Σωλιέ, ότι πήγαινε στή Βοημία και στή Γερμανία γιά λόγους ύγείας και τέλος της έβασε τις έξής άκριβείς οδηγίες: θά πηγαινε κατευθειάν στην Πράγα και θά μάθαινε κρυφά που καθόταν εκείνος ο μυστηριώδης Σούλτσερ, ο φίλος τού Όλλανδου. Θά νοίκιαζε ένα σπίτι δίπλα στό δικό του ή έν άνάγκη θά τού άγόραζε και θά προσπαθούσε να πιάση σχέσεις μαζί του. «Έπειτα, δικός της λογαριασμός, πώς θά εβρίσκε τού χειρόγραφο.

Η δεσποινίς Σαίν-Ντενί, ύστερ' από λίγο καιρό, έφτασε άπαρητη στην Πράγα και φρόντισε φυσικά να μάθη άμέσως που καθόταν ο μυστηριώδης Σούλτσερ. Κατόπιν άγόρασε με 32.000 φράγκα χρυσά ένα όμορφο σπίτι δίπλα στό δικό του, μ' ένα μεγάλο κήπο, ο όποιος χωριζόταν από τόν κήπο τού Σούλτσερ μ' ένα μικρό φράχτη.

Η όμορφη κατάσκόπος ήταν μιά ύπεροχη άμαζών. Κάθε πρωί έβγαине περίπατο με τού άλογο της και φυσικά δέν άργησε να κινήση τήν προσογή τού Σούλτσερ. Μά ή ευκαιρία γιά να γνωριστόν, δέν παρουσιαζόταν. Η Γαλλίδα κατάσκόπος είχε τού σγέδιό της...

Μιά μέρα, γυρίζοντας με τ' άλογο από τόν πρωινό περίπατό της, συνάντησε στό δρόμο τήν άμαζα τού Σούλτσερ. Τό άλογο της τότε, από ένα άπότομο τρέσχημο τού γαλιού, έπαισε πάνω σ' ένα όλογο της άμαζας τού Σούλτσερ κι' ή Μπαγκίττα Άδελαΐδα Σωλιέ, ή όμορφη χήρα, τρέμαζε τόσο πολύ, ώστε όταν βγήκε από τήν άμαζα ο γελτονος της, λιποθύμησε στην άγκαλιά του.

Ο Σούλτσερ γοητεύθηκε από εκείνη τή μυθιστορηματική γνωριμία τους και τήν ίδια μέρα τήν έπεσκέφθηκε γιά να της ζήτηση άκόμη μιά φορά συγγνώμη ενιά τήν άπροσεξία τού άμαξά του...

Τό περίεργο όμως εινε, ότι και ή δεσποινίς Σαίν-Ντενί έμεινε κατενθουσιασμένη από τή γνωριμία της με τόν μυστηριώδη Σούλτσερ.

Και γιά κακή της τύχη, ή κατάσκόπος τού Φουσε έρωτεύθηκε τρελλά τόν όμορφο Σούλτσερ.

Άρχισαν λοιπόν να τρώνε μαζί, να διασκεδάσουν μαζί στά νυχτερινά κέντρα και να ζούν σαν δυό σύζυγοι.

Μά ή Γαλλίδα κατάσκόπος δέν είχε ξεχάσει τήν άποστολή της. Έκτός από αυτό δέν ήθελε να φανή άχάριστη στόν Φουσε.

Τις νύχτες λοιπόν που κοιμόταν ο Σούλτσερ, εκείνη έβγαине κρυφά στά τυχερά τού γραφείου του, στή βιβλιοθήκη του και στή Έγγραφο του και μιά νύχτα βρήκε τέλος τού περιφημο χειρόγραφο τού λιβελλου. Ήταν πράγματι τρομαχτικό...

Τήν άλλη νύχτα τού άντέγραψε κρυφά από τόν Σούλτσερ, και τού έστειλε στό Φουσε μ' ένα νακροσκελέστατο γράμμα.

Σ' αυτό τού γράμμα, ή δεσποινίς Σαίν-Ντενί τού εξωμολόγησε τις έρωτικές σχέσεις της με τόν Σούλτσερ, τού έλεγε ότι είχε σκοπό να τόν παντρευθί και να έγκρατασθί μαζί του στην Πράγα και τού ύπέσχετο ότι θά εξαράφιζε τού χειρόγραφο τού λιβελλου.

Και πράγματι, ή έρωτευμένη κατάσκόπος κράτησε τού λόγο της. Μιά νύχτα, ενώ ο Σαίν-Ρεζάν πού είχε έρθει από τη Λειψία θριασκόταν στόν κήπο τού σπιτιού της, ή δεσποινίς Σαίν-Ντενί έβαλε φωτιά, τάχα από άπροσεξία, στις κουρτίνες της βιβλιοθήκης μέσα στην όποια ήταν κρυμμένο τού χειρόγραφο τού λιβελλου. Ο Σαίν-Ρεζάν ειβε τις φλόγες να τυλιγούν τά διέλλα και κατόπιν τόν Σούλτσερ, τή μικρή κόρη του και τή Γαλλίδα κατάσκόπο να τρέχουν έντρομοι ενιά να καταφύγουν στό δίπλανο σπίτι, στό σπιτι της Σαίν-Ντενί.

Τήν άλλη μέρα, ο Σαίν-Ρεζάν έφυγε από τήν Πράγα, γύρισε κατενθουσιασμένος στο Παρίσι και άνήγγειλε στόν Φουσε, ότι τού άδθεντικό χειρόγραφο τού λιβελλου είχε καθί στην πυρκαϊά.

Κι' έτσι, ή δεσποινίς Σαίν-Ντενί, παντρεύτηκε τόν άνατημένο της Σούλτσερ.

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΟΥΚΑΡ

Ο Φουσε διάβασε με προσογή τις άποκαλυπτικές ειδήσεις